

Til Bestridelsen af det Raadet nu paa-
hvilende Arbejde er der til Raadet for Ti-
den knyttet 17 Tjenestemænd og 4 Læger.
Under Hensyn til den Vækst i Arbejdet,
der saaledes vil finde Sted, har man da
udarbejdet Lovforslagets § 11.

Med Hensyn til Lønningerne og deres
Beregning samt Pensionsvilkaarene har man
som Forbillede i det væsentlige henholdt sig
til, hvad der er fastsat i Ministeriernes
Lønningslov af 22. Marts 1907, i Fabrik-
loven af 29. April 1913 og i den for Raa-
det gældende Lønningslov af 1. April 1908,
jfr. Lov af 9. Marts 1906. Særlig maa
det anses ønskeligt, at der ved Nyord-
ningen, saaledes som foreslaaet, fastsæt-
tes bestemte Regler for Assistenternes og
Medhjælpernes Lønning samt tildeles disse
Tjenestemænd Pensionsret, idet det neppe
i Længden vil være muligt at sikre Raadet
et virkelig dygtigt og fast Personale, saa-
fremt der ikke i saa Henseende ydes de
paagældende betryggende Kaar.

I § 13 har man foreslaaet en *Begræns-
ning af den hidtil ubetinget gældende Re-
gel, at de af Raadet fastsatte Beløb ikke
senere af dette kan nedsættes eller forhøjes*.
Det har undertiden — omend heldigvis
meget sjældent — vist sig, at de Oplys-
ninger, navnlig Lægeerklæringer, som har
foreligget for Raadet ved dets Afgørelse af
en Sag, var ufuldstændige eller positivt urig-
tige, saaledes at der vilde være blevet tillagt
vedkommende en anden Erstatning —
større eller mindre — end den, der til-
kendtes ham paa det fejlagtige Grundlag.
I saadanne Tilfælde har Raadet, naar det
drejede sig om en for lille Erstatning,
maattet paakalde vedkommende Selskabs
Velvillie. Man maa derfor anse det for øn-
skeligt, at der gives en legal Adgang til
Genoptagelse af saadanne Sager. Der maa
naturligvis fastsættes en Frist, indenfor
hvilken Indsigelse skal fremsættes, og man
har her fundet det rettest at foreslaa
noget lignende Frister som dem, der gæl-
der for Paaanke til Ministeriet.

Ved § 15 har man søgt at imøde-
komme et gentagne Gange fremsat Ønske
om, at Arbejderforsikrings-Raadet maatte
kunne træffe *Afgørelse med Hensyn til
Ulykkestilfælde, som falder udenfor Ulyk-
kesforsikringslovgivningen*. Medens Raadet
ikke har vægret sig ved at fremkomme
med Udtalelser i enkelte Tilfælde, naar
Omstændighederne talte derfor, har det
ikke anset sig for berettiget til at paa-
drage det offentlige de Omkostninger, som
vilde være en Følge af, at Raadet paatog
sig Afgørelsen af Sager vedrørende hele

Grupper af Personer, der ikke henhørte
under Ulykkesforsikringslovgivningen. Da
det imidlertid vil være af Betydning for
Udviklingen af Ulykkesforsikringen her i
Landet, om Raadet i videre Omfang end
hidtil kunde træffe Afgørelse ogsaa for
Tilfælde, der falder udenfor Lovgivnin-
gen, har man indsat den heromhandlede
Bestemmelse i Lovforslaget. Bestemmelsen
vil antagelig navnlig faa Betydning for de
Selskaber, som giver Arbejdsgivere Ad-
gang til at tegne Forsikring efter Lovens
Regler. —

Tredie Kapitel handler om *Forsik-
ringspligtens Ordning*. I Overensstem-
melse med, hvad der er Tilfældet i den
gældende Ulykkesforsikringslovgivning, fore-
slaas det, at Stat og Kommune ikke skal
være forpligtede til at afgive deres Risiko,
medens det iøvrigt i § 2 bestemmes, at de
skal yde deres Tjenestemænd og Arbej-
dere Erstatning efter Lovens Regler. Naar
man har tilføjet, at dette dog for de af
Staten — eller af Civillisten — be-
skæftigede Personers Vedkommende skal
ske med de Lempelser, som af Hensyn til
disses særlige Forhold maatte blive fast-
sat ved kongelig Anordning, skyldes dette
den Omstændighed, at disse Personers
særlig betryggede Stilling kan begrunde,
at Erstatningen under visse Omstændig-
heder ikke udbetales, eller at Udbetalin-
gen dog knyttes til særlige Betingelser.
Man har tænkt sig, at Bestemmelserne i
den for Københavns Kommune gæl-
dende Pensionsvedtægt § 9 kunde tjene
som Forbillede for den Ordning, som øn-
skes tilvejebragt ved den kongelige An-
ordning (se Bilag 11).

Efter Lovforslaget vil Forsikringsplig-
tens Ordning som Regel svare til den, der
er foreskrevet i Lovene af 1. April 1905 og
27. Maj 1908. Enhver Arbejdsgiver, hvem
der paahviler Forsikringsansvar efter Lov-
en, vil herefter have Pligt til at tegne
Forsikring i et af Indenrigsministeren aner-
kendt gensidigt Selskab eller Selskab med
begrænset Ansvar.

Formaalet med Forsikringspligtens Ind-
førelse er at skaffe de forsikrede Garanti
for, at de faar deres Krav opfyldte, naar
de kommer til Skade. Erfaringen viser
imidlertid, at Ordningen ikke frembyder
absolut Garanti i saa Henseende. Det er
ved Gennemførelsen af begge de fornævnte
Love forekommet, at Arbejdsgiveren ikke
har opfyldt sin Forsikringspligt og har vist
sig ude af Stand til selv at fyldestgøre den
erstatningsberettigedes Krav.